

TIẾT 26 HỌC HÁT :
BÀI CHÚ VOI CON Ở BẢN ĐƠN

Chú voi con ở Bản Đơn

Hơi nhanh – Vui

Nhạc và lời : PHẠM TUYÊN

Chú voi con ở Bản Đơn. Chưa có
 (Chú) voi con thật là khôn. Quen thiếu
 ngà nên còn trẻ con. Từ rừng già chú đến với người. Vẫn ham
 nhí khắp vùng Bản Đơn. Đầu gật gù, đưa vẫy cái vòi. Khéo dung
 ăn với lại ham chơi. Voi con ơi! Voi con
 đưa theo nhịp chiêng vui. Voi con ơi! Voi con
 ơi! Mau lớn nhanh có đôi ngà to. Có sức
 ơi! Mau lớn nhanh có thân mình to. Khấp chón
 đi khắp miền rừng xa. Kéo gỗ cho buôn làng của
 Tây Nguyên cần nhiều voi. Góp sức xây buôn làng đẹp...
 1 ta. Chú ...
 2 ... tươi. Voi ơi, voi ơi!

Bản Đôn là một địa danh ở phía Tây tỉnh Đắk Lắk (Tây Nguyên), từ xa xưa nơi đây có nghề thuần dưỡng voi rừng để phục vụ đời sống của nhân dân. Chú voi con trong bài hát của nhạc sĩ Phạm Tuyên thật dễ thương và gần gũi với các em nhỏ.

Bài đọc thêm

THỜI NIÊN THIẾU CỦA SÔ-PANH

Frê-đê-rích Sô-panh – nhạc sĩ thiên tài người Ba Lan sinh năm 1810 ở ngoại ô thành phố Vác-sa-va và mất năm 1849 tại Pa-ri, nước Pháp. Cuộc sống của Sô-panh tuy ngắn ngủi nhưng ông đã để lại cho đời nhiều tác phẩm âm nhạc nổi tiếng.

Sô-panh bộc lộ tài năng âm nhạc từ lúc còn nhỏ, lên ba tuổi đã nhớ và đàn được những bản nhạc mà người mẹ thường chơi. Tám tuổi, Sô-panh có khả năng biểu diễn xuất sắc trước công chúng và sáng tác những bản nhạc nổi tiếng. Từ đó, cậu được coi là thần đồng âm nhạc.

Sống trong ngôi nhà rộng rãi nên gia đình Sô-panh cho một số học sinh cũng trạc tuổi cậu ở trọ. Bọn trẻ đến từ các vùng lân cận và theo học ở thủ đô Vác-sa-va. Các buổi tối, Sô-panh thường cùng mẹ chơi đàn cho bọn trẻ này thưởng thức. Nhiều buổi cậu đàn các bản dân vũ để chúng nhảy múa. Lần khác, cậu lại kể những câu chuyện tự sáng tác rồi dùng đàn pi-a-nô diễn tả nội dung câu chuyện.

Một hôm, bọn trẻ nô đùa, nghịch ngợm, làm xáo động căn nhà vốn yên tĩnh. Muốn bọn trẻ lặng yên, Sô-panh liền kể câu chuyện về một bọn cướp hung ác. Chọn ngôi làng yên bình, bọn cướp tấn công và đốt phá rất tàn bạo. Những thanh niên trong làng dũng cảm chiến đấu chống lại, bọn cướp thua và phải tháo chạy. Chúng chỉ còn con đường duy nhất là trốn vào một hang sâu dưới chân núi. Trong hang tối tăm, lạnh lẽo, đó đây ẩn hiện những hình thù kì dị. Bọn cướp vừa đói vừa mệt, lăn ra đất rồi nhanh chóng ngủ thiếp đi. Đến cao trào câu chuyện, Sô-panh dùng đàn miêu tả khung cảnh dưới hang sâu bằng những âm thanh run rẩy. Thính giả như nghe thấy tiếng thảm thì của khu rừng đại ngàn, làn gió rì rào xao động thổi ngoài cửa hang, tiếng kêu rả rích của côn trùng và tiếng ngáy đều đều của bọn cướp. Cuối cùng thì không chỉ bọn cướp mà những người nghe chuyện cũng bị tiếng đàn ru ngủ lúc nào không hay. Đến đây, Sô-panh rón rén ra khỏi phòng tìm bố mẹ rồi chỉ cho họ thấy cảnh tượng khác thường ấy. Cậu trở lại bên cây đàn và bấm mạnh hai tay xuống hàng phím. Âm thanh vang lên chói tai, bọn trẻ giật mình tỉnh giấc. Trước những khuôn mặt còn ngơ ngác, Sô-panh nhẹ nhàng kể tiếp, cậu nói đó là tiếng sét đánh xuống cây cổ thụ, làm nó gãy gục, lấp kín cửa hang. Rồi trận mưa dữ dội đổ xuống, nước ngập đầy hang, bọn cướp không còn đường ra nên bị chết đuối hết.

Câu chuyện và cách kể độc đáo của Sô-panh đã in sâu vào trí nhớ của nhiều người từng sống trong ngôi nhà đó.

CÂU HỎI VÀ BÀI TẬP

1. Học thuộc bài *Chú voi con ở Bản Đôn*.
2. Bản Đôn là địa danh thuộc tỉnh nào ?